

Szolgálatátvétel

Lelkészként Mendén

A közelmúltban országos hírnévre szert téve ünnepelt a Pest megyei Mende község evangélikussága. Dr. Réthelyi Miklós nemzetierőforrás-miniszter a közelmúltban a *kulturális örökség napjai* székesfehérvári megnyitóján hirdette ki a szellemi kulturális örökség nemzeti jegyzékére felvett új elemeket. Ezen szerepel egy tavaszszöntő egyházi szokás: a mendei pünkösdi templomdíszítés. Zöld ágakkal, kézzel hímzett terítőkkel, kendőkkel és virágokkal díszítik fel ilyenkor a templomot.

A mendeiek október 15-én ismét örömmünnepre gyülekeztek össze az evangélikus templomban. Ez alkalommal iktatta be lelkési szolgálatába *Pintér Mihályt Krámer György*, a Dél-Pest Megyei Egyházmegye esperese, püspökhelyettes. A korábban a péteri-mendei-gyömrői társ-egyházközség részét képező gyülekezet közgyűlése ez év elején döntött az önállósodás mellett, ezután hívták meg pásztoruknak a Protestáns Tábori Püspökség honvédségi állományból nyugdíjba vonuló volt hivatalvezetőjét, *Pintér Mihály* ezredest.

Nem véletlen tehát, hogy igehirdetésében az *Efezusi levél* 6. fejezetéből az „Isten fegyverzetének felöltéséről” szóló szakaszt idézte *Krámer*

György. A szolgálatátvétel a hadseregben számbavételt jelent. Kész-e az ember a szolgálatra? Az egyházi szolgálatban ugyanez a kérdés: fele-

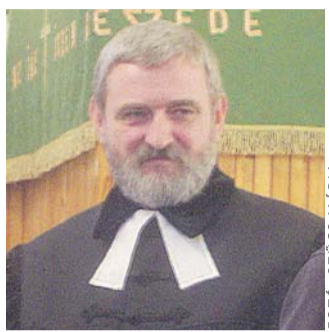

FOTO: SZÜCS MÁRIA

lősen meg tudja-e védeni a lelkész a rábízottakat? Ehhez kell felőlni a hit fegyverzetét, melyet Krisztus jelenít meg.

Szószeri szolgálatának alapigéjét *Pintér Mihály János evangéliumának* 4. részéből választotta. A samáriai asszony eleinte azt gondolta, Jézus szorult az ő segítségére, azonban rá kellett döbbsennie, hogy ő szomjazza Jézus segítségét. Nekünk is el

kell jutnunk erre a felismerésre. Nem mi vagyunk az egyház építői. Jézus maga építi.

A beiktatáson jelen lévő szolgátsok sorában *Pintér János* galgagyörki lelkész – *Pintér Mihály* testvére – és *Bálint Klára*, a mendei reformátusokat gondozó maglódi lelképásztor is mondott áldást. Az úrvacsora ünneplését követő közgyűlésen *Labadics Istvánné* felügyelő és *Nyéki Klára* egyházi kérték beiktatott lelkészüket a gyülekezet összetartására.

A gyülekezeti teremben tartott szeretetvendégségen *Kaszanyi József* polgármester a mendeiek, *Szécsény Béla* az *Evangelikus Mihály-testvérközösség*, *Bak Péter* felügyelő az egyházmegye nevében köszöntötte *Pintér Mihályt*, kívánva, hogy „szolgálatátvétel” által gyarapodjon a mendei gyülekezet és mindazok a közösségek is, ahol lelkési munkájával megjelenik.

■ NÉMETH MIHÁLY

Pintér Mihály Pilisen született 1958-ban. Gyermekkorától résztvevője a főtí kántorképző tanfolyamoknak. Egyházi szolgálatát monori kántorként kezdte. 1978-ban jelentkezett az evangélikus teológiára, 1983-ban szerzett diplomát. Nagylegelen, majd Várpalotán volt lelkész. 1998–2003 között a Veszprémi Egyházmegye esperese. 1994-ben tíz hónapon át, majd 2003–2010 között – Afganisztánban is megjárta – tábori lelkész. Felesége, *Fürt Judit* magyar–ének szakos tanár. Négy gyermekük közül a három idősebb zeneművész, a legifjabb pedig egyetemi hallgató.

Könyvbemutató a kőtárban

„Csodák pedig vannak. Ha valaki kételkedik efelől, nézze ezt a két vaskos kötetet” – kezdte köszöntőjét *Ittész János* nyugalmazott püspök a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület történetéről szóló kiad-

Dunántúlon címet viselő, négyéves munkával elkészült és az egyházkerület kiadásában megjelent könyvet október 13-án mutatták be a Nemzeti Múzeum lapidáriumban. Dr. *Hudi József* levéltáros-

hangsúlyozta, nem hallgatva el formai és tartalmi kifogásait sem.

A kiadvány munkálatait koordináló *D. Keveházi László* egyháztörténész, nyugalmazott evangélikus lelkész el-

vány bemutatóján, majd így folytatta: „A kis csoda a könyv, a nagy csoda az egyházkerület léte.”

A reformációtól napjainkig – *Evangelikus gyülekezetek, egyházmegyék, kerületek a*

történész, a Dunántúli Református Egyházkerület Levéltárának vezetője ismertette a kiadványt. Példás összefogást tükröző, hasznos kézikönyv született a több mint száz munkatárs keze nyomán –

mondta: szándékuk szerint a könyv célja egyrészt a kerület történetének megismertetése, másrészt a tanúságtétel arról az Úrról, aki a nyugati kerületnek is Gazdája.

■ ADÁMI MÁRIA felvétele

A lelkészek lelki pásztorolása

Hivatásgondozó nap a Déli Egyházkerületben

▶ A Déli Egyházkerület vezetőségében tavaly megfogalmazódott gondolat ez év október 14-én vált valóra: ekkor tartották azoknak a lelkészeknek az első hivatásgondozó napját, akik az idén lettek „jubilánsok”, vagyis a lelkésszé szentelésük óta eltelt évek száma ötten osztható. Az egész napos találkozónak az Evangelikus Hittudományi Egyetem adott otthont.

„Kik vagyunk?” – e kérdés megválaszolásával zajlott a bemutató kör. Az együttléti résztvevői a maguk választotta fényképek által inspirált gondolataikat osztották meg a többiekkel, és beszéltek önmagukról.

A következő beszélgetés témáját *Gáncs Péter* vezette fel. Előadása az *Életünk – istentiszteletbe fogva* címet viselte. Hallgatóit a püspök az istentisztelet öt alappilléren – *Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei* – végigvezetve hangsúlyozta, hogy az istentisztelet, mindenekelőtt és -fölött, Isten jelenlétének ünnepe.

Ebéd után izgalmas beszélgetésre került sor *dr. Frenkl Sylvia* pszichológus vezetésével *Szolgálatunkról tabuk nélkül* címmel. Sikerek és kudarcok... szolgátsok vagy vetélytársak... saját lelkem, hol vagyok én... szolgálatom és családom... hogyan tovább – a jövő kérdései és lehetőségei: a téma bőséges és kimeríthetetlen volt.

„Olyan még nem volt – mondta *Gáncs Péter*, az egyházkerület püspöke bevezető köszöntésében –, hogy a déli kerületi lelkési kar húsz százaléka ilyen alkalomból van együtt.” Hiszen az öt éve ordinált *Pelikán András* fasori, *Szabó B. András* pestújhelyi lelkész és a negyvenöt esztendeje szolgáló *Bizik László* börtönlel-

A SZERZŐ FELVÉTELE

kész mellett itt vannak a tíz, tizenöt, huszonöt, harminc éve felszentelt szolgátsok is. „A mai nap a része – tette hozzá a püspök – az idén megindult lelkési hivatásgondozói programnak. Jó ez, hiszen szüksége van egy lelképásztornak is arra, hogy törődjenek vele, segítsék, gondozzák.”

Nyitóáthítatában *Szabóné Mátrai Marianna* püspökhelyettes az Isten kegyelme alatt álló lelkési szolgálat bizonyosságairól és bizonytalanságairól, erejéről és erőtlenségeiről szövegezte az „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz*” (2Kor 12,9) ige tükrében.

A napot *dr. Varga Gyöngyi*, az egyetem ösztöndíjas tanszékének docense, a hivatásgondozó program egyik „lelke” zárta áhítatával és útra bocsátó áldással.

És hogy milyen volt ez a nap? Válaszként álljon itt az egyik résztvevő lelkész e-mailje, melyet hazaérkezése után írt a szervezőknek, előadókna: „Köszönöm a tartalmas napot. Hazafelé és itthon rendeződtek bennem a hallottak, egy-egy mondat, gondolat, gondolatok belém épül, és gazdagít, előre segít. Mindenképpen jó és hasznos volt a nap.”

■ WISZKIDENSZKY ANDRÁS

HIRDETÉS

DIGITALSTAND
www.digitalstand.hu

Az Evangelikus Élet mostantól már digitálisan is olvasható, előfizethető!

Válogasson az első magyar platformfüggetlen online újságstand kínálatából, amely az asztali és a táblagépek után már okostelefonon is olvasható!

www.digitalstand.hu

Csatlakozzon hozzánk a Facebookon is!

Konferencia a radikális Krisztus-követésről

► A szerzetességet az ökumené szempontjából megosztó témaként szoktuk számon tartani. Erre valamelyest rácsáfolt az október 15-én a bakonybéli bencés monostorban tartott konferencia. Az alkalom apropóját az adta, hogy a helyi szerzetesközösség egy éve egy református taggal gazdagodott, aki megőrizi felekezeti identitását, de a benedek-i regula szerint él. A konferencián római katolikus, református és evangélikus teológiai tanárok, lelkészek, szerzetesek és ökumenikus közösségek tagjai vettek részt, összesen harmincan.

A jelenlévők testvéri közösségben, együtt gondolkodva és imádkozva keresték a Krisztus-követés útját. A teológiatörténeti hátteret dr. Szűcs Ferenc református teológiai tanár rajzolta meg. Tézise szerint a reformátorok nem teljesen elvi alapon utasították el a szerzetesség gyakorlatát, hanem nagy részben csupán az volt a céljuk, hogy a számos akkori visszaélést felszámolják.

Dr. Béres Tamás, az Evangélikus Hittudományi Egyetem docense előadásában Dietrich Bonhoeffer és Dorothee Sölle gondolatait idézte, és a Krisztus-követés lényegéeként megjelölhetőnek maradási nevezte meg. A másik evangélikus előadó Veperdi Zoltán evangélikus lelkész volt, aki a Fébé Evangélikus Diakonisszaegyesület diakonisszáinak életét mutatta be.

Több közösség példája vetett fel általános érvényű kérdéseket. Így a házaspárok őszintén beszéltek arról,

hogy a Magyarországi Bencés Kongregáció történetében hogyan került egymással ellentétbe az intézményfenntartás és a lelkiesség. Tanulságos a Boldogasszony Iskolánővéreknek az a dilemmája is, hogy meddig érdemes fenntartani azt a rendszert, hogy iskoláikban a szerzetesek szaktárgyakat is oktassanak.

A leginkább előremutató azoknak az ökumenikus közösségeknek a bemutatkozása volt, ahol katolikusok és protestánsok, családostok és szerzetesek szoros együttműködésben élnek és dolgoznak. Ezeknek a közösségeknek nemcsak a gyakorlata ökumenikus, hanem fontos ügyük az egyház egységének előmozdítása. Ilyen szolgálatot végez többek között a Taizéi Közösség, a Chemin Neuf Közösség és a Szent Lukács Ökumenikus Lelkigondozó Dékánya.

A bakonybéli bencések nagy vendégszeretete remek hátteret kínált az együttléthez. A beszélgetésekben önkéntelenül is újra és újra felszínre került közös sóvárgásunk a felekezetek közötti úrvacsorai közösség iránt.

Könnyen lehet, hogy a hasonló találkozások semmit sem mozdítanak az egyházdiplomáciai tárgyalásokon. Mégis a jelenlévőknek, azt hiszem, általános tapasztalata volt, hogy ez a nap közelebb hozta őket egymáshoz, mindenekelőtt azért, hogy a középpontban nem az együttműködés praktikái, még csak nem is az egymás gazdagítására képes különböző hagyományaink álltak, hanem legfontosabb ügyünk, amely önmagában elég a testvéri közösség kiteljesedéséhez: Jézus Krisztus követése.

■ TÓTH KÁROLY ISTVÁN

Torna és kultúra

Olykor egy rosszul elvégzett munkának is lehetnek áldásos következményei, mint ahogyan ez megtörtént Piliscsabán, a Fébé Szociális és Rehabilitációs Szolgáltató Nonprofit Kft. területén, ismertebb nevén a Silóban is.

A többségében fogyatékos emberek számára rehabilitációt, munkát és otthon is nyújtó intézményben nemcsak asztalosműhely, nyomda és uszoda működik, de tor-

A Poézis együttes

ván országos irodaigazgató által vezetett Poézis együttes jelen levő tagjai – Kákay Katalin ének- és Tolnai Judit csellóművész – magyar költők megzenésített verseiből nyújtották át egy csokorra való az egybegyűlteknek. Boros Péter, a Siló egyik lakója két vers felolvasásával színesítette az estet, míg Lisztes László karnagy vezetésével a perbéli Maklári kórus adott hangulatos koncertet.

Boros Péter Sik Sándor-verset olvas

naterem is. Ez utóbbinak a szigetelése évek óta nem volt tökéletes, ezért a terem többször is beázott.

A felújítás során a kft. vezetői úgy döntöttek, bővítik a tornaszoba funkcióját. Így került a helyiségbe egy keresztes székkel is könnyen megközelít-

hető színpad. A most már kulturális rendezvényekre is alkalmas, Fébé-teremnek elnevezett épületrész október 14-én, pénteken délután avatták fel.

Az új funkciót színes műsor keretében próbálták ki. Endreffy Attila igazgató köszöntője után a Kákay Ist-

A Siló vezetői és lakói azt szeretnék, ha a – változatlanul tornateremként is működő – helyiség, a Fébé-terem a jövőben gyakran otthon adhatna hasonló kulturális programoknak.

■ BODAZS

Európa árnyai – a fal túloldalán

► „Látogasson el Európa közepébe!” Kevesen gondolnák, hogy ezzel a szlogennel nem a szomszédos Ausztriába vagy Szlovákiába, hanem egy tőlünk jóval északabbra fekvő országba, Litvániába csalogatják a turistákat a helyi idegenforgalmi hivatalok. Ha azonban a térképre tekintünk, állításukat nem kérdőjelezhetjük meg: Litvánia földje valóban kontinensünk földrajzi centrumában terül el. Valójában tehát „központi helyen” tartotta tanácskozását az Európai Keresztény Nők Ökumenikus Fóruma (EFECW), amelynek évenkénti összejövetelére a tagországok úgynevezett nemzeti koordinátorai is hivatalosak. Hazánkat Gaál Izabella debreceni nyelvtanár és e sorok írója képviselte.

Bár a konferencia mintegy félszáz résztvevője szeptember utolsó hetében csupán néhány napot tölthetett el a balti országban (közelebről Druskininkai városában), mégis meggyőződhetett csodálatos természeti szépségeiről. Az ország területének egyharmadát erdők borítják, földjét hatalmas folyók szabdalják – tizen-nyolc olyan, amely száz kilométernél hosszabb –, kétezer-nyolcszáz tó ad otthont a halaknak, vízimadaraknak, és akkor még nem szóltunk szemet gyönyörködtető tengerpartjáról.

Az ország fővárosa, Vilnius sem véletlenül lett 2009-ben Európa kulturális fővárosa. Óvárosában frissen kövezett sétálóutcák, mindennél felújított, élénk színűre festett történelmi épületek, hatalmas templomok. Köztük az Aušros-kapu, amelynek földszinti kápolnája őrzi Litvánia, de talán az egész Baltikum legfontosabb szentképét, az 1620 körül festett Csodatévő Madonnát, amelyhez naponta érkeznek százával a zarándokok...

Markánsan katolikus országban rendezték meg idén az európai női konferenciát, hiszen Litvánia lakosságának nyolcvan százaléka a római felekezethez tartozik. Az orosz nemzetiségűek aránya mintegy nyolc százalék, ők természetesen az ortodox egyház tagjai.

Am a konferencia litván vendéglátói mégis egytől egyig protestáns asszonyok voltak. Így Kristina Ivanauskienė is, aki a lakosság alig 0,6 százalékát kitevő evangélikus felekezeten szolgál lelkészi munkatársként. Férfi kollégáihoz hasonlóan ő is teológiát végzett ugyan, csakhogy egyháza nőket nem ordinál lelkészi szolgálatra. Nem csoda hát, hogy – mint az EFECW végrehajtó bizottsági tagja – Kristina maga is szorgalmazta, hogy az ideai tanácskozásnak legyen ez a témája: *Nők – a kikeresztelés falának döntőjelei.*

A konferencia tematikus része azonban korántsem a kisebbségi helyzetéről vagy éppen a teológusnők – néhány egyházban nyilvánvaló –

megkülönböztetett, egyenlőtlen helyzetéről szólt. A szervezők globális problémára hívták fel a figyelmet: a kizsákmányolás régi-új formájára, az emberkereskedelemre. Ezen belül különösen is az országhatárokon átnyúló prostitúció kérdése került terítékre.

Néhány olvasó most bizonyára felteszi magában a kérdést: de hát miért kell ehhez litván helyszín? Legfőképpen pedig: miért kell egy felekezetközi konferencián foglalkozni e nagyon is világi témával?

Nos, Litvániának sajnos nagyon is sok köze van a prostitúcióhoz, és erről Julia Staskauske belügyminisztériumi osztályvezető is kendőzetlen nyíltsággal beszélt. „Ne tévessze

meg Önöket a külsőnk. Látszólagos gazdagságunk homlokzata mögött – falaink között – szegénység lakik” – kezdte előadását. A pénzügyi válság hatalmas károkat okozott ebben az országban is, ahol a szovjet rendszert követően épp csak talpra állhatott a gazdaság. (A munkanélkü-

liek aránya mostanra elérte a 17,2%-ot!) Arról csupán becsült adataik vannak, hogy a kilátástalan anyagi helyzetben hány litván fiatal keres megélhetést külföldön, ám hogy a fiatal lányok közül egyre többen válnak a prostitúció iparának áldozataivá, azt riasztó jelentések sora jelzi.

„Mert minden rossz gyökere a pénz szerelme...” (1Tim 6,10) – ugyanerről

a kérdéstről Isten igéjének fényében beszélt Sven-Gunnar Lidén svéd lelképásztor, aki az Európai Baptisták Szövetségének emberkereskedelem ellen küzdő munkacsoportját vezeti. Előadásában spirituális összefüggésekre mutatott rá. A gonoszról, arról a démoni hatalomról szólt, amely az ember bukására tör, felhasználva Isten teremtményének gyenge, sebezhető pontját, vagyis a kapzsiságát. Ő abból a Svédországból jött, ahol – Európában egyedüli módon – nem az illegálisan dolgozó prostituáltat büntetik meg, hanem azt, aki a szolgáltatását igénybe veszi.

A kizsákmányoló rendszerhez való asszisztálás is bűn – hangsúlyozta Lidén lelkész, majd egy, a Bibliából ritkábban idézett mondattal zárta előadását: „...mert a férfiak is (...) együtt áldoznak a kőnőkkel. Az ilyen értelmetlen népnek el kell pusztulnia.” (Hós 4,14)

Döbönt csendben várta a hallgatóság, hogy ezek után mi fog még elhangzani. Hiszen mindenki tudta, hogy a proféta szavait követően Izráel akkor Isten ítélete alá került, korábban pedig maga az előadó utalt arra, hogy a nagy Római Birodalom bukását is az erkölcsi romlottság idézte elő... Lidén lelkész azonban már nem mondott semmit. A litvániai Druskininkaiában, Európa földrajzi szívében 2011 szeptemberében hallgatásával ébresztette a résztvevőket, hogy míg nem késő – döntögesek a falakat!

■ B. PINTÉR MÁRTA

NAPPOS OLDAL

Szerkesztette: BODA ZSUZSA

Nagy őrgébics

Aki késő ősszel vagy télen jár kint a mezőkön, biztosan felfigyel a már kopasz bokor csúcán, villanyvezetéken vagy más kiemelkedő ponton ülő madárra. Röptében miniatűr szarkára emlékeztet. Bár a nagy őrgébics néhány éve kis számban fészkel is Magyarországon, elsősorban mégis téli vendég nálunk. Szeptember végén, októberben érkezik, és áprilisig marad. Mindig a nyílt területeken látni, erdőbe nem megy.

A gébics énekesmadarak, de viselkedésük a ragadozókéra emlékeztet.

Amikor a nagy őrgébics megérkezik, még meleg van, mozognak a rovarok, sáskákra, mezei tücskökre vadászik. Valami kiemelkedő ponttól lesi őket, és ha észreveszi, hogy mozdul egy sáska, vagy előbújít a tücsök, ráereszkedik, és horgas csőrrel ügyesen elkapja. Később, a tél folyamán, amikor a rovarok már eltűntek, rágcsálókra és madarakra vadászik.

Egy alkalommal a szegedi Fehértón figyelhettem meg, hogyan fogott el egy kenderikét. Hosszú percekig ült egy kis fa csúcán, és figyelte a fűben keresgélő csapatot, aztán hirtelen elrúgta magát, és közéjük vágott.

MESÉLNEK AZ ÁLLATOK

fűzbokorba menekülne. A gébics kicsit csalódottan a bokor csúcára szállt. Sokáig várt, de a végén, úgy látszik, belátta, hogy a sármány nem mozdul addig, amíg ő ott van. Egy idő után elrepült. Ekkor a bokorhoz mentem, és belestem az ágak közé. A sármány olyan mozdulatlan volt, mintha kitömték volna, csak a szemei éltek. Valószínűleg csak hosszú percek múlva merete elhagyni rejtekhelyét.

A gébics szokása, hogy zsákmányukat tövisre tűzik. Afféle spájz ez a szűkösebb időkre. Persze csak akkor, ha a mindenre figyelő varjak és

RAJZ: BUDAI TIBOR

Azok rémülten menekültek, de egyet sikerült elkapnia. Nem könnyen repült vele, hiszen a kenderike majdnem veréb nagyságú madár. Végül leszállt, és tépni kezdte a már halott áldozatát. Láttam rajta, hogy nagyon éhes. Sajnáltam szegény kenderikét, de azért gondolatban jó étvágyat kívántam a gébicsnek. Ahogy elnéztem a mohón falatozó madarat, enélkül is volt neki.

Máskor Apaj-pusztán nádi sármányt kergetett a nagy őrgébics. Már majdnem utolérte, de annak az utolsó pillanatban sikerült egy sűrű

szarkák nem veszik észre. Ha félig elfogyasztott pocokot vagy egeret láttok a tuskén, tudni fogjátok, hogy egy nagy őrgébics járt ott.

■ SCHMIDT EGON

Kérdések

1. Mit gondolsz, milyen súlyú egy nagy őrgébics?
2. És egy kenderike?
3. Hány fiókát nevel egy nagy őrgébics pár?

gramm; 3. 6-7.

Válaszok: 1. 60-70 gramm; 2. 18-20

Kedves Gyerekek!

GYERMEKVÁR

nemsokára fiút fog szülni. Nemcsak te fogsz neki örülni, hanem sokan mások is. Ugyanis az Úr kiválasztotta őt, és hatására sokan lesznek az Isten követői.

– Honnan fogom én tudni, hogy mindez valóban meg fog történni? – kérdezte álmélkodva Zakariás. – Hiszen a feleségemmel már mindketten idősek vagyunk.

– Én Gábiel vagyok – felelte az angyal. – Az Isten küldött hozzád, hogy elmondjam neked ezt az örömhírt. Mivel kételkedtél a szavamban, addig néma leszel, amíg mindaz, amit mondtam, nem válik valóssággá!

Ezzel ahogy jött, úgy el is tűnt a mennyei küldött. A nép ezalatt odakint várta Zakariást, és el nem tudta képzelni, miért van olyan sokáig a szentélyben. Amikor végül kijött, és nem tudott beszélni, rögtön tudták: látomást látott a templomban.

Néhány hónap múlva valóban

megszületett Erzsébet gyermeke. Amikor a szomszédok és a rokonok megtudták, hogy fia született, nagyon örültek neki.

A nyolcadik napon zsidó szokás szerint eljöttek, hogy körülmetéljék a kisfiút, és apja után Zakariásnak nevezék el. Erzsébet azonban nem engedte, hogy ezt a nevet adják neki. Az angyal ugyanis egy másik nevet parancsolt. Az emberek nem értették, hogy miért nem hívhatnák a kisfiút úgy, ahogy az apját. Ekkor megkérdezték Zakariást is. Ő egy táblát kért, és ugyanazt a nevet írta rá, amelyet Erzsébet mondott.

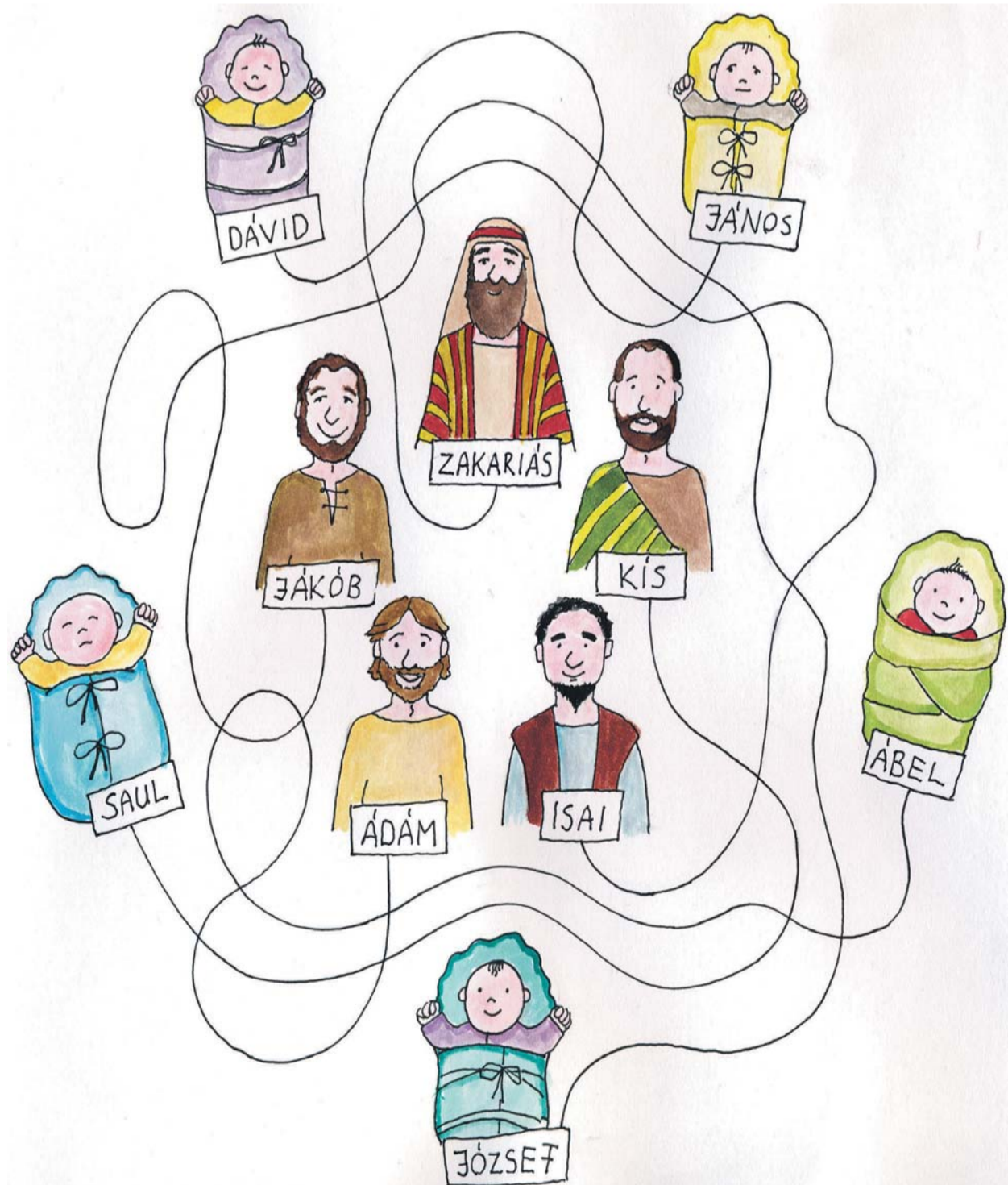
Mindenki elcsodálkozott, de a döbbenetük akkor lett igazán nagy, amikor Zakariás hirtelen megszólalt. Megjött ugyanis a hangja. Hangosan imádkozni kezdett, dicsérte az Urat, és mindent elmesélt töviről hegyire.

Az ott levők pedig csodálkozva néztek egymásra.

– Vajon mi lesz ebből a gyerekből, ha már a születését is az Úr angyala adta hírül? – kérdezték egymástól.

Keressétek meg, melyik apának ki a

gyermek! Küldjétek be Zakariás fiának a nevét! Milyen jelző szokott a neve előtt állni? Ezt is írjátok hozzá! Miért kapta ezt a másik nevet?

RAJZ: JENES KATALIN

